

Missio Savo
 Riistavesi Kotikirkko
 8.2.2014
 Raamattutunti: Väinö Hotti

HENGEN UUDISTUS

Hyvää kirjallisuutta

Suosittelen Eino J. Honkasen kirjaa HENGEN UUDISTUS (Uusi Tie, 1979, s.277).

Harvinainen aihe

Kristillisiä kirjoja ilmestyy paljon. Jokaisella kirkolla ja hengellisellä yhteisöllä on paljon julkaisuja. Tätä aihetta sivuavia kirjoja on kuitenkin aivan liian vähän. Samoin kokousten yhteydessä aihetta käsitellään harvoin. Kuitenkin ”uudistuminen” on yksi keskeisimpiä ja tärkeimpiä aiheita.

Keskinkertaisia kristittyjä

Pahinta ei ole se, että maailmassa on niin paljon jumalattomia, vaan se, että on niin paljon keskinkertaisia kristittyjä! (emt.s.226).

”Keskinkertainen kristitty” kulkee kristityn nimellä, mutta hänellä ei ole enää aitoa elimellistä yhteyttä Jeesukseen. Hän on uskoontullut, mutta ei ole päässyt osalliseksi ”ilmestyksen Hengestä”!

”Ja Sardeen seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo hän, jolla on ne Jumalan seitsemän henkeä ja ne seitsemän tähteä: Minä tiedän sinun tekosi: **sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut**” (Ilm.3:1).

”Mutta tiedä se, että viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja... **heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman.** Senkaltaisia karta” (2. Tim.3:1,5).

Uudistuksen olemus

Sen salaisuus ei ole runsas kristillinen tieto, vaan että me olemme Kristuksessa ja Kristus elää meissä. **”Rauta on tulessa – ja tuli on raudassa!”**

Jeesus ei jää opettajana vain seisomaan edessä, vaan Hän opettaa tulemalla yhdeksi omiensa kanssa ja asumalla heissä (84).

Hän tuli osalliseksi meidän luonnostamme, jotta me voisimme tulla osallisiksi jumalallisesta luonnosta (2 Piet.1:4) (117).

”Koska hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille kaiken, mikä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan, hänen tuntemisensa kautta, joka on kutsunut meidät kirkkaudellaan ja täydellisyydellään, **joiden kautta hän on lahjoittanut meille kalliit ja mitä suurimmat lupaukset,**

että te niiden kautta tulisitte jumalallisesta luonnosta osallisiksi ja pelastuisitte siitä turmeluksesta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee” (2. Piet.1:3,4).

”Siis, **jos joku on Kristuksessa**, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut” (2. Kor.5:17).

”ja minä elän, en enää minä, vaan **Kristus elää minussa**; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni” (Gal.2:20).

Uudistus vaikuttaa ympäristöön

”Kukaan maailmasta ei voi tulla Kristuksen yhteyteen, ellei hänessä ensin herää Kristus-tarvetta. Pyhitetyt uskovat ovat herättämässä Kristus-tarvetta maailmassa (77).

”Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka aina kuljettaa meitä **voittosaatossa** Kristuksessa ja meidän kauttamme joka paikassa tuo ilmi **hänen tuntemisensa tuoksun!** (2. Kor.2:14).

Vanhat eväät

Eräs suurista ongelmista on, että ihminen koettuaan hengellistä siunausta jää toimettomana makaamaan sen päälle. Hän luulee, että siinä kokemuksessa on evästä aina taivaan portille saakka.

Mannaa ei saanut koota varastoon; se olisi epäuskon hedelmä:

” Ja Mooses sanoi heille: ”Älköön kukaan jättäkö siitä mitään huomiseksi”. **Mutta he eivät kuulleet Moosesta, vaan muutamat jättivät siitä jotakin huomiseksi. Niin siihen kasvoi matoja, ja se rupesi haisemaan; ja Mooses vihastui heihin”** (2. Moos.16:19,20).

Tarvitsemme uudistusta. Kaiken elämän luonteeseen kuuluu uudistus, ei vähiten hengelliseen elämään. Jos uudistus lakkaa, kuolema on alkanut tehdä työtään. Uudistusta janotessamme me pidämme kouristuksenomaisesti kiinni vanhoista kokemuksistamme. Koetamme muistella niitä raamatunlauseita, joista kerran elämä koitti. Yritämme ikään kuin uudelleen lämmittää entisiä kokemuksia. – Ei niin, siitä ei koidu uudistusta, se vain jähmettää paikalleen. Jumala tahtoo antaa uusia, tuoreita siunauksia. Tätä opetettiin jo Israelin kansalle erämaavaelluksen aikana: eilisen manna oli tänään pilaantunutta.

Olette ehkä kuulleet kertomuksen vanhasta rovastista, joka oli kirjoittanut vihkoihin kokemuksiansa ja säilytti niitä aarteenansa, Tarvittaessa niitä voi käyttää saarnoissa. Eräänä kauniina päivänä niitä olisi tarvittukin. Rovasti etsi niitä etsimällä ...- Mari, missä minun kokemukseni ovat? kyseli rovasti lopulta vanhalta uskolliselta kotiapulaiselta. Selvisikin, että Mari oli suorittanut kevätsiivousta ja korjannut mielestään liiat roinat vintille. Sieltä rovastin vihkoja piti lähteä etsimään. Mutta miten ollakaan, Mari joutui palaamaan syvästi pettyneenä: - Voi, voi, hiiret ovat syöneet rovastin kokemukset (30).

**EI RIITÄ JOS KERRAN SULTA SUN KASTEESI SIUNATUN SAIN.
MÄ TARVITSEN UUTTA TULTA, UUTTA ARMOA MATKALLAIN.
MÄ TARVITSEN UUTTA TULTA, UUTTA ARMOA MATKALLAIN.** (Vilho Rantanen)

Uskova on seula

Ihminen on huono siunauksien säilyttäjä. Hän on ”vuotava pärekori”. Ainut mahdollisuus siunauksen säilyttämiseen on pitää kori jatkuvasti virrassa. Uskovan ei tarvitse tyytyä vanhoihin eväisiin, sillä Jumalalla on jatkuvasti uutta tarjolla.

”Jumalan virta on vettä täynnä” (Ps.65:10).

”Herran armoa on, ettemme ole aivan hävinneet, sillä hänen laupeutensa ei ole loppunut: **se on joka aamu uusi**, ja suuri on hänen uskollisuutensa” (Vlt.3:22,23).

”Tässä ei ole erotusta juutalaisen eikä kreikkalaisen välillä; sillä yksi ja sama on kaikkien Herra, **rikas antaja kaikille, jotka häntä avuksi huutavat**” (Room.10:12).

Muistele vanhoja

Vanhoihin muistoihin on joskus syytä palata. Paavali kertoi uskoontulostaan kolme kertaa Apostolien teoissa (9; 22; 26). Varsinkin on syytä kerrata ”Jumalan hyviä tekoja” elämän varrelta.

”Kiitä Herraa, minun sieluni, **äläkä unhotat, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt**, hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi, joka lunastaa sinun henkesi tuonelasta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella, joka sinun halajamisesi tyydyttää hyvyydellään, niin että sinun nuoruutesi uudistuu kuin kotkan” (Ps.103:2-5).

Älä muistele vanhoja

”Ja Lootin vaimo, joka tuli hänen jäljessään, katsoi taaksensa, ja niin **hän muuttui suolapatsaaksi**” (1. Moos.19:26).

”**Älkää entisiä muistelko, älkää menneistä välittäkö**. Katso, minä teen uutta; nyt se puhkeaa taimelle, etkö sitä huomaa? Niin, minä teen tien korpeen, virrat erämaahan” (Jes.43:18,19).

”Mutta Jeesus sanoi hänelle: ”Ei kukaan, joka laskee kätensä auraan ja katsoo taaksensa, ole sovelias Jumalan valtakuntaan” (Luuk.9:62).

”Veljet, minä en vielä katso sitä voittaneeni; mutta yhden minä teen: **unhottaen sen, mikä on takana**, ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin, minä riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa” (Fil.3:13,14).

Tietoa tarvitaan

Joskus halveksitaan kristillistä tietoa. Tällöin pannaan usein enemmän painoa elämälle ja kokemukselle. Raamattu ei kuitenkaan halveksi tietoa. Ilman riittävää kristillistä tietoa hengellinen kasvu tyrehtyy.

”Minun kansani joutuu häviöön, sillä **se on tietoa vailla**” (Hoos.4:6; Saarnivaaran käänn.).

”Jeesus vastasi ja sanoi heille: **”Te eksytte, koska te ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa”** (Matt.22:29).

”Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: **”Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan, ja kuka se on, joka sinulle sanoo: 'Anna minulle juoda', niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä”** (Joh.4:10).

Apostoleille opetus oli tärkeää:

”Ja hän meni synagoogaan, ja **kolmen kuukauden ajan** hän puhui heidän kanssansa rohkeasti ja vakuuttavasti Jumalan valtakunnasta. Mutta kun muutamat paaduttivat itsensä eivätkä uskoneet, vaan puhuivat pahaa Herran tiestä kansan edessä, niin hän meni pois heidän luotaan ja erotti opetuslapset heistä **ja piti joka päivä keskusteluja Tyrannuksen koulussa. Ja sitä kesti kaksi vuotta, niin että kaikki Aasian asukkaat, sekä juutalaiset että kreikkalaiset, saivat kuulla Herran sanan”** (Apt.19:8-10).

”Sillä minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille **kaikkea Jumalan tahtoa**. Valvokaa sentähden ja muistakaa, että **minä olen kolme vuotta lakkaamatta yötä ja päivää kyynelin neuvonut teitä itsekutakin”** (Apt.20:27,31).

”Mutta me emme ole saaneet maailman henkeä, vaan sen Hengen, joka on Jumalasta, **että tietäisimme, mitä Jumala on meille lahjoittanut”** (1. Kor.2:12).

”Niinkuin kuuliaisten lasten tulee, älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen, **tietämättömyytenne aikana, elitte”** (1. Piet.1:14).

Tieto ei riitä

Jeesuksen ajan fariseukset ja kirjanoppineet ovat kouluesimerkki siitä, ettei pelkkä tieto vielä riitä. Tiedon tulisi johtaa Jeesuksen luo – jossa ”kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkettyinä” (Kol.2:3).

”Te tutkitte kirjoituksia, sillä teillä on mielestänne niissä iankaikkinen elämä, ja ne juuri todistavat minusta; **ja te ette tahdo tulla minun tyköni, että saisitte elämän”** (Joh.5:39,40).

”Henki on se, joka eläväksi tekee; **ei liha mitään hyödytä ”** (Joh.6:63).

Sisäistäminen

Hengellisen tiedon ”sisäistäminen” on erinomaisen tärkeää. Ilman sitä kristillisen uskon **mehevä ydin** ei avaudu. Vasta sisäistämisen kautta pääsemme **Kristuksen sisälliseen tuntemiseen**. Tämä sisäistäminen on **samaa kuin uskossa sulautuminen**.

”Varokaamme siis, koska lupaus päästä hänen lepoonsa vielä pysyy varmana, ettei vain havaittaisi kenenkään teistä jääneen taipaleelle. Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niinkuin heillekin; mutta **heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat”** (Hebr.4:1,2).

*”me tarvitsemme **tietoa** eli viisautta Sanan kautta, mutta tieto ei vielä riitä, meidän on sisäistettävä tietomme Pyhän Hengen kautta, tarvitsemme **ilmestyksen** Henkeä (9).*

HENGELLISESTÄ KASVUSTA ON KYSYMYS

Pelastuksen ulkoistaminen

Pelastus on henkilökohtainen asia. Syntisen uskoontulo mielletään henkilökohtaisena, mutta jatkossa tulee ongelmia. Uskoontulluhan pitäisi välittömästi uudestisyntymisen jälkeen ohjata henkilökohtaiselle ”kilvoituksen tielle”. Kun uskoontulleesta käytetään termiä ”pelastunut”, jo siinä on voimakas harhan siemen. Uskoontulohan merkitsee vasta pelastuksen **alkua!**

Pelastus ”ulkoistetaan” siirtämällä jatkosta vastuu kirkolle, papeille, herätysliikkeelle ja muille hengellisille yhteisöille. Tokihan tässä on kyseessä molemminpuoliset intressit. Uskovan Vanha Aatami ei ole kiinnostunut kilvoituksesta. Hengelliselle yhteisölle myös on edullisempi, ettei synny omakohtaista kilvoitusta, koska se voi johtaa itsenäiseen ajatteluun – ja muutamiin kiusallisiin kysymyksiin: Raamattu sanoo näin, miksi meidän ryhmämme opettaa näin? Tämähän on vakava uhka yhteisön rauhalle. Paras on sysätä uskoontullut ”taivaspulkkaan” ja ruokkia siinä tuttipullolla!

Kaksi kasvatuslinjaa

Kaiken kaikkiaan Suomen Siionin eri kentillä kasvulinjaa on perin vaikea hahmottaa, analysoida ja dogmatisoida. Tässä jonkinlainen hahmotusyritys: **1. Rippilinja. 2. Ilmestyksen Hengen linja.**

1. Rippilinjassa palataan yhä uudelleen ja uudelleen syntien tunnustamiseen ja synnin päästöön. Uskoon tullessa ripitys on monelle uuden elämän alku. Mutta jatkossakaan uskonelämän hoitoon ei näytä löytyvän muuta lääketä. Tämän juuret ovat katolisessa kirkossa ja sen rippituoliperinteessä. Katolinen kristitty sidotaan rippituolisysteemiin koko elämänsä ajaksi. Samalla hänet sidotaan kirkkoon ja sen papistoon. Ihmiskeskeisyyden vaara on ilmeinen! Ripitys on katolisen kristityn elämässä keskeisellä sijalla.

Katolinen perinne on siirtynyt luterilaisellekin puolelle. Ripin käyttö kulminoituu laestadiolaisten keskuudessa, jossa kisaillaan paavin kirkon kanssa Pietarille annetusta avaimesta. Myös herätyskristillisissä piireissä ”rippihoito” on luovuttamaton. Ripitys kuuluu, ei ainoastaan uskoontuloon, vaan myös uskonelämän hoitoon - jatkossakin. Jokaisessa jumalanpalveluksessa on synnintunnustus ja synninpäästö. Tällöin syntikysymys hoidetaan korrektisti, teknisesti, kivuttomasti, seremoniaalisesti ja ”kollektiivisesti”. Tämä ei välttämättä auta kasvamaan Kristuksen tuntemisessa. Hänet sidotaan lepositeilla sänkyyn, jossa sitten ruokitaan tuttipullolla! Samalla hoidettavalle voi kasvaa riippuvuus ripistä – ripistä tulee Kristus!

2. Ilmestyksen Hengen linja. Tämän linjan osuus Suomen hengellisessä kentässä on varsin vaatimaton, jopa niin vaatimaton, että voidaan puhua **Eino. J. Honkasen linjasta**. Herätyskristillisuus miltei kokonaisuudessaan liputtaa Rippilinjan puolesta. Toisaalta 1. linjan vankkaan kannatukseen liittyy luterilainen oppi; siihen herätysliikkeetkin laidasta laitaan tahtovat tässä kohden pitäytyä – mikä tiukemmin mikä löyhemmin.

Kyllähän Ilmestyksen Hengen linjassakin rippi on voimassa. Siinähan eletään jatkuvasti Jumalan kasvojen edessä. Jatkuvasti tullaan tuhlaajapojan **tunnustavalla uskolla** Jumalan eteen:

”Ja hän nousi ja meni isänsä tykö. Mutta kun hän vielä oli kaukana, näki hänen isänsä hänet ja armahti häntä, juoksi häntä vastaan ja lankesi hänen kaulaansa ja suuteli häntä hellästi. Mutta poika sanoi hänelle: **'Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi enkä enää ansaitse, että minua sinun pojaksesi kutsutaan'**” (Luuk.15:20,21).

Ilmestyksen Hengen linjassa kysymys on ”oksan elämästä viinipuussa” (Joh.15:5). Sille on ominaista ja luovuttamatonta sekä **jatkuva synnintunnustus** että **jatkuva keskeytymätön rukous!**

Pääasia on että pääasia on pääasia

Uskonelämän harjoituksessa on välttämätöntä erottaa pääasia sivuasioista. Syntien tunnustaminen (rippi) ei ole kaikkea hallitseva pääasia. Uskonelämän pääasia on **Jumalan ikävöiminen ja etsiminen sekä Jeesukseen katsominen**. Rippiä käytetään ”tilapäisesti” (tilapäiseen särkyyn!) ja tarvittaessa, mutta varsinainen ja normaali uskonharjoitus on toisaalla. Jos ripistä on tullut jatkuva hoitomuoto, silloin olemme tekemisissä sairaan uskonelämän kanssa!

Jeesuksen veren kolme ulottuvuutta

Jeesuksen vereen sisältyy: 1. **Syylisyyden poisto**. 2. **Pyhitys**. 3. **Uskovien yhteys** (ekkleesia). Em. rippilinja keskittyy vain syylisyyden poistoon antaen ymmärtää, että tässä on koko uskonelämän hoito. Ilmestyksen Hengen linjassa otetaan huomioon nämä kaikki ulottuvuudet: Me olemme myös ”pyhitetyt Jeesuksen veressä”. Jeesuksen verisen kuoleman eräs keskeinen tarkoitus oli edelleen ”koota yhteen hajalla olevat Jumalan lapset”:

”kuinka paljoa ankaramman rangaistuksen luulettekaan sen ansaitsevan, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan ja **pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty**” (Hebr.10:29).

”Mutta sitä hän (Kaifas) ei sanonut itsestään, vaan koska hän oli sinä vuonna ylimmäinen pappi, hän ennusti, että Jeesus oli kuoleva kansan edestä, eikä ainoastaan tämän kansan edestä, **vaan myös kootakseen yhdeksi hajalla olevat Jumalan lapset**” (Joh.11:51-52).

Efeson seurakunnan puutos

”Sentähden, kun kuulin siitä uskosta, joka teillä on Herrassa Jeesuksessa, ja teidän rakkaudestanne kaikkia pyhiä kohtaan, en minäkään lakkaa kiittämästä teidän tähtenne, kun muistelen teitä rukouksissani, **anoen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan** ja valaisisi teidän sydämenne silmät, että tietäisitte, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, kuinka suuri hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään ja mikä hänen voimansa ylenpalttinen suuruus meitä kohtaan, jotka uskomme - sen hänen väkevyytensä voiman vaikutuksen mukaan, jonka hän vaikutti Kristuksessa, kun hän herätti hänet kuolleista ja asetti hänet oikealle puolellensa taivaissa, korkeammalle kaikkea hallitusta ja valtaa ja voimaa ja herrautta ja jokaista nimeä, mikä mainitaan, ei ainoastaan tässä maailmanajassa, vaan myös tulevassa. Ja kaikki hän on asettanut hänen

jalkainsa alle ja antanut hänet kaiken pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa, hänen täyteytensä, joka kaikki kaikissa täyttää. (Ef.1:15-23).

Efesolaiset olivat tulleet uskoon. Paavali antoi tunnustusta heidän **uskostaan** ja **rakkaudestaan**. Mutta jotakin ratkaisevaa ja tärkeää heiltä vielä puuttui. Paavali halusi viedä uskovat **eteenpäin** – VIISAUDEN JA ILMESTYKSEN HENGEN saamiseen. Tämä Henki avasi heille Kristuksessa lahjoitetun aarteen ja saisi aikaan todellisen uudistumisen – veisi seurakunnan uudelle hengelliselle tasolle.

ERILAISET NÄKÖALAT

1. Takapihan tonkiminen

Rippilinjassa keskitytään ihmisen syntisyyteen, kieriskellään syntikurjuudessa. Tämä tuo synkät näköalat. Siinä tongitaan takapihan lemuavia lantakasoja. On luonnollista, että tämä ei ole kovin mieltä ylentävää. Mielialat ovat apeat. Keskitytään Roomalaiskirjeen 7:n lukuun:

”Sillä **minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää**. Tahto minulla kyllä on, mutta voimaa hyvän toteuttamiseen ei; sillä sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä en tee, vaan sitä paha, mitä en tahdo, minä teen. Jos minä siis teen sitä, mitä en tahdo, niin sen tekijä en enää ole minä, vaan synti, joka minussa asuu. Niin huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon hyvää tehdä, sen lain, että paha riippuu minussa kiinni; sillä sisällisen ihmiseni puolesta minä ilolla yhdyn Jumalan lakiin, mutta jäsenissäni minä näen toisen lain, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja pitää minut vangittuna synnin laissa, joka minun jäsenissäni on. **Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?**” (Room.7:18-24).

Tässä katse on suunnattu ihmiseen itseensä; eletään Minä-elämää. Ihminen pyörii oman itsensä ympärillä. Ilmestyksen Henki vapauttaa tästä raskaasta itsensä katselemisen ikeestä – päästään katselemaan KUNINGASTA. Meidän tulisi tehdä parannusta Minä-elämästämme! Vanhan Aatamin paikka on ristillä.

2. Kuninkaan katseleminen

Ilmestyksen Hengen linjassa keskitytään Kuninkaan katselemiseen. Tällöin on siirrytty Room. 8. lukuun:

Kun Minä saa hallita, olemme Roomalaiskirjeen 7:n luvun lopun tilanteessa, viheliäisessä ihmisessä. Kun Kristus saa hallita, saamme ylistää Roomalaiskirjeen 8:n luvun mukana Häntä (131).

Hengen uudistus ei tule kaivelemalla itseämme, vaan siitä että saamme katsella Kuningasta Hänen ihanuudessaan, saamme katsella Hänet omistaen (31).

”Sinun silmäsi saavat katsoa kuningasta hänen ihanuudessaan” (Jes.33:17).

”Jotka häneen katsovat, ne säteilevät iloa, heidän kasvonsa eivät häpeästä punastu” (Ps.34:6).

”Mutta me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutimme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niinkuin muuttaa Herra, joka on Henki” (2. Kor.3:18).

”Sentähden, kun meillä on näin suuri pilvi todistajia ympärillämme, pankaa mekin pois kaikki, mikä meitä painaa, ja synti, joka niin helposti meidät kietoo, ja juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa, **silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen”** (Hebr.12:1,2).

MOOSES JA JOOSUA

Mooses johtaa pois Egyptistä. Lähtö on tärkeä; sitä kannattaa juhlia. Mutta Mooses johtaa erämaahan ja on siellä kansan kaitsijana. Mooseksen aikana koetaan suuria Jumalan ihmeitä: Punaisen meren ylitys, vettä kalliosta, mannaa taivaasta, vaskikäärme jne. Mutta erämaa ei ollut varsinainen päämäärä, vaan välitaipale Kaanaan maahan mentäessä. Erämaan tuskallinen taipale kuvaa uskovien elämässä Room.7:tta lukua: jatkuvaa kurjuuden valitusta, napinaa, nurinaa ja tuskaa – ja syntielämääkin. Se on tappioelämää, ja Minä-elämää. Jumalan hyvyys ja armo ympäröi koko kansaa, mutta he vastasivat Jumalan hyvyyteen kiittämättömyydellä ja napinalla:

”Sillä minä en tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä, että isämme olivat kaikki pilven alla ja kulkivat kaikki meren läpi ja saivat kaikki kasteen Moosekseen pilvessä ja meressä ja söivät kaikki samaa hengellistä ruokaa ja joivat kaikki samaa hengellistä juomaa. Sillä he joivat hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi; ja se kallio oli Kristus. Mutta useimpiin heistä Jumala ei mielistynyt, koskapa he hukkuivat erämaassa. (1. Kor.10:1-5).

Pitkän erämaavaelluksen jälkeen Israel joutui valinnan paikalle. Edessä oli ihana Kaanaan maa, lupauksen maa. Mutta he kieltäytyivät menemästä sinne – **epäuskon** sokaisemina:

”Ja Kaaleb koitti tyynnyttää kansaa napisemasta Moosesta vastaan ja sanoi: ”Menkäämme sittenkin sinne ja ottakaamme se haltuumme, sillä varmasti me sen voitamme”. Mutta ne miehet, jotka olivat käyneet hänen kanssaan siellä, sanoivat: ”Emme me kykene käymään sen kansan kimppuun, sillä se on meitä voimakkaampi”. **Niin he saattoivat israelilaisten keskuudessa pahaan huutoon sen maan, jota olivat olleet vakoilemassa, sanoessaan: ”Se maa, jota olemme kierrelleet ja vakoilleet, on maa, joka syö omat asukkaansa; ja kaikki kansa, jota me siellä näimme, oli kookasta väkeä. Näimmepä siellä jättiläisiäkin, Anakin jättiläisheimon jälkeläisiä, ja me olimme mielestämme kuin heinäsiirkkoja; sellaisia me heistäkin olimme.”** (4. Moos.13:31-34).

”Ja niin me näemme, että he epäuskon tähden eivät voineet siihen päästä” (Hebr.3:19).

Joosua vei Israelin Kaanaan maahan. Uusi maa oli aivan toisenlainen. Se on luvattu maa, josta Room.8. kertoo.

”ja että te kauan eläisitte siinä maassa, jonka Herra teidän isillenne vannotulla valalla on luvannut antaa heille ja heidän jälkeläisillensä, maan, joka vuotaa maitoa ja mettä. Sillä se maa, jota sinä menet omaksesi ottamaan, ei ole niinkuin Egyptin maa, josta te olette lähteneet ja jota sinä, siemenesi siihen kylvettyäsi, jalalla polkien kastelit niinkuin vihannestarhaa. Vaan se maa, jota te menette omaksenne ottamaan, on maa, jossa on vuoria ja laaksoja ja joka juo vettä taivaan

sateesta, maa, josta Herra, sinun Jumalasi, pitää huolen ja jota Herran, sinun Jumalasi, silmät aina katsovat, vuoden alusta sen loppuun saakka” (5. Moos.11:9-12).

”Mihin paikkaan te jalkanne astutte, se on oleva teidän. Erämaasta ja Libanonista, virrasta, Eufrat-virrasta, aina Länsimereen saakka on teidän alueenne ulottuva. Ei kukaan kestä teidän edessänne. Kauhuun ja peljestykseen teidän edessänne on Herra saattava koko sen maan, johon te astutte, niinkuin hän on teille puhunut. (5. Moos.11:24,25).

Suomen moosekset ja joosuut

Suomalaiselta maaperältä on helppo löytää ”mooseksia”, jotka johdattavat synnin Egyptistä ihmisiä uskontielle. Herätyskristillisissä piireissä on lukemattomia sekä nais- että miesevankelistoja, jotka ovat vihkiytyneet tälle asialle.

Joosuoiden löytäminen sen sijaan on työlästä, niiden, jotka johtavat uskovat ”luvattuun maahan”, niiden, jotka puhuvat **viisauden ja ilmestyksen Hengestä**. Hyvin harvoin puhutaan pyhityksestä ja voittoelämästä. Yleensä johdetaan uskoontulleet erämaahan – ja jätetään heidät sinne. Heitä viihdytetään siellä ripillä ja sakramenteilla.

Onko niin, että **Eino J. Honkanen** kirjoineen HENGEN UUDISTUS on lähes ainoa ”joosua”?

Uskon kautta

Usein pyhityksestä tehdään turhan vaikeaa ja ongelmallista, mutta siinä on sama periaate kuin uskoontulossa ja vanhurskauttamisessakin: **uskon kautta**. Luvattuun maahan astutaan ”uskon kautta” – portista. ”Uskon kautta, uskon kautta, uskon kautta” (Hebr.11:2-31). Miksi ”uskon kautta vanhurskauttamis” – portti käy tiuhaan, mutta ”uskon kautta pyhitys”- portilla ei ole juuri käyttöä? Samaa on todettava ”uskon kautta yhteys” – portista. Tästä vallitsee Suomen maassa varsin laaja murheellinen konsensus - sekä kansankirkkojen että vapaiden suuntien kesken.

”Jokaisen paikan, johon te jalkanne astutte, minä annan teille, niinkuin olen Moosekselle puhunut” (Joos.1:3). **”Ei kukaan kestä sinun edessäsi kaikkena elinaikanasi”** (Joos.1:5).

Kun **lupausten maa**, joka omistetaan ”uskon kautta”, hylätään, jäädään epäuskon erämaahan tekemään työlästä taivalta – ja lopulta sinne hukkumaan.

Jumalan osuus – ihmisen osuus

Nämä molemmat tulevat esille vanhurskauttamisessa ja pyhityksessä. Jumala järjesti asiat niin, että Egyptistä lähtö oli mahdollinen – mutta pakkoa ei ollut. Yksittäinen israelilainen olisi voinut jäädä Egyptin orjuuteen, jos olisi tahtonut. Samoin Jumala oli tehnyt kaiken valmiiksi Kaanaan maan valtaamiseksi. Mutta viime kädessä ratkaisu jäi israelilaisille. **Epäuskon sokaisemina he kieltäytyivät vastaanottamasta sitä ihanaa maata, jonka Jumala oli heille varannut ja valmistanut.**

Tänäänkin joku voi kieltäytyä lähtemästä ”synnin Egyptistä”. Samoin uskova voi kieltäytyä siitä perintöosasta (pyhityksestä ja voittoelämästä), joka hänelle Kristuksessa on varattu ja valmistettu. Molempien kieltäytymisien takana on EPÄUSKO!